

Studierektor som "pryo"

Ove Sigurdsson

Under två veckor har jag haft förmånen att få en inblick i Kinnasand. På några avdelningar har jag tagit del i arbetet och efter bästa förmåga försökt hjälpa till med det en lekman kan göra.

I normala fall arbetar jag som studierektor vid Stommenskolan och har aldrig tidigare varit ute i industrin. I något som kallas Skolledarutbildning ingår två veckors samhällsinriktad praktik på en för orten typisk industri. Eftersom jag visste mycket lite om textilindustrin och denna är så dominerande i Mark hörde jag mig för på Kinnasand om jag kunde få komma. Som ni förstår mötte det inga hinder.

Att så här omedelbart summera sina intryck är ganska svårt men jag kanske kan återkomma i "bladet" när hela utbildningen är klar och jag ser var denna praktik kommer in i helheten. Meningen är ju att jag skall vara bättre rustad vid till exempel kontakten med föräldrar då jag nu känner till hur en del av dem har det i sitt arbete.

Låt mig börja med att säga att det har varit en fantastisk stimulerande och rolig tid. Från att ha vetat praktiskt taget ingenting har jag fått bevittna det enorma arbete som ligger bakom för att skapa ett tyg. Att på nära håll få uppleva varje fas i produktionen, varje enskild människas stora betydelse för att få fram en produkt har varit väldigt nyttigt. Aldrig mer kommer jag att vara likgiltig inför ett Kinnasands-tyg. Hela kedjan kommer att passera revy. Från designerns färgnummer på ett papper till vävstugan där flickorna lindar kartongbitar eller provväver via laboratoriet med recept på nya färger, plockandet av koner, färgningen, torkningen, varpsalen med dess snurrande bommar och knytandet av oändliga trådar, solvningens knåpgöra, vävsalens smattrande, tvisterskornas behändiga handlag med nålen, kuffarnas kretsång, spannamens behandling och sträckning, avsyning och tillmätning och slutligen lagrets förpackning och distribution ut över världen.

Alla maskiner till trots så hänger det hela tiden på människan. Jag är mycket imponerad över hur alla tar så aktiv del, så uppenbart känner sitt ansvar för att det till slut skall bli en bra produkt. Hur man blir bekymrad när det inte blir bra och försöker hitta förklaringar och lösningar till felet.

Rent personligt vill jag också tacka alla som jag kommit i kontakt med för deras tillmötesgående, för deras undervisning, och för att de låtit mig ta så stor del i arbetet. Stort tack från en "skolfux" som med glädje och respekt kommer att se på Kinnasand varje dag på väg till och från Stommenskolan.

Från flydda dar

Förr i tiden var det ganska vanligt, att en del av de anställda vid fabriken hade ett litet torp, som de brukade och skötte om morgnarna, kvällarna och söndagarna. Där hade de höns, gris och ibland även ko. En av dessa var "Vilje på Åsen", som hade sitt top och sin lilla stuga högt uppe på en ås, med vidsträckt utsikt över omgivningen. Nu var det så att hans gris hade blivit sjuk och de vanliga univeralmedlen hjälpte inte. Han hade i tur och ordning matat grisen med tjärad salt sill, grävlingister, ormskinn och "hösmöle", men grisen blev underligt nog bara sämre. Trots att Viljes förtroende för veterinären var så gott som obefintligt, beslöt han sig dock för att anlita denne. Ville redogjorde för grisens symptom och veterinären ansåg att denne nog behövde lite stimulans och uppmaning, varpå han skrev ut den vanliga medicinen, ett halvstop brännvin. "Men kom nu ihåg, sa veterinären, att det är grisen, som skall ha spriten och inte du". Ville betalade, tackade och gick, men i dörren vänder han sig förstulet om, tittar under lugg på veterinären och säger med ett litet flin: "Då kan la i allafall inte va farligt att skåla män!"

Johan i Svängen var en av trotjänarna på Kinnasand, där han varit anställd sedan tidig ungdom. Han hade också ett torp, hans fädernehem. Det låg vid en skarp krök av vägen, den väg han vandrade morgon och kväll. Torpet låg ganska långt ifrån Kinna, så det gott väl en timma att gå. Men vägen bekymrade honom inte, den var hans så van vid. Gumman skötte sysslorna på dagen, sedan tog Johan i med grovjobbet.

På ålderns höst hade Johan blivit lite krasslig, så han ansåg det nödvändigt att gå till doktorn för första gången i sitt liv.

Provinsialläkaren undersökte Johan noga och sa till slut att han skulle göra ett par kontroller till, men då måste han ha ett urinprov. "Så Johan kan kasta vatten i skålen, som står där borta" sa doktorn och pekade på en skål, som stod på ett bord i andra ändan av det stora mottagningsrummet.

Ni kan se Johan stå där småhuttande, med bar överkropp, hållande uppe sina byxor med båda händerna, ser skålen där borta i fjärran, uppskattar med förfäran avståndet, jämför detta med sin normala prestationsförmåga, vänder sig till doktorn och utbrister med förtvivlan i rösten: "änna här ifrå?"

- Ja, vi skrattar fortfarande på kontoret åt det där du sa till chefen...!

Gunnar Ask